

Hic sunt dracones

napsal Torhal BJORIK

Tamrielu byl drak naposledy spatřen ještě za časů císaře Tibera Septima. Ten uzavřel dohodu s hrstkou zbývajících draků a zavázal se, že je bude ochraňovat, pokud mu výměnou za to budou sloužit. V rozporu s jeho slibem se na draky nadále pořádaly hony a draci vymírali. Není jasné, zda poslední draci odletěli z Tamrielu sami, nebo zda byli vyhlazeni.

O původu draků nenacházíme žádný uvěřitelný příběh. Univerzitě šepotu se povedlo lapit a "vyslechnout" jistou dremoru, podle níž draci prostě jsou a vždy byli. Jsou věční, nesmrtelní, neměnní a nepokořitelní. Nerodí se ani se nelíhnou. Nemnoží se ani nemusí být vytvořeni. Nebyl zaznamenán žádný nález dračího vejce nebo mladého dráčete. V Iliacké zátoce o nich kolují historky, ty se však ukázaly být nepravdivé - zmíněná vejce byla prostě vejce jiných plazů, domnělá dráčata nebyla nic jiného než přerostlí ještěři, kteří neměli s pravými draky nic společného.

Přestože se draci nerodí, mohou zemřít. Během dračí války, k níž došlo během meretického věku, byly řady draků doslova zdecimovány. Později, v prvním věku, prý akavirští nájezdníci - než byli poraženi císařem Remanem - stihli ulovit a pobít desítky dalších draků. Podle některých zdrojů používali Akavirané zvláštní drakobijecká kouzla. Podle jiných používali vynalézavé léčky. V jednom příběhu se dokonce dočteme i o vzácném jedu.

Je všeobecně přijímanou skutečností, že nejobávanější zbraní draka je jeho ohnivý dech. Méně známo je, že někteří draci dokáží vydechnout mrazivé spršky ledových částic. Podle dostupných záznamů se zdá, že každý drak může ovládat jen jednu z těchto schopností, nikdy ne obě. Tak či onak, jelikož draci mohou létat vzduchem a dštít zkázu, hon na ně se neobejde bez pomoci mágů a lučištníků.

Většina lidí považuje draky za pouhá dravá zvířata. Přitom je logické, že draci si museli vyvinout vlastní jazyk - jinak by s nimi přece Tiber Septim nemohl vyjednávat. A věru, dobové záznamy se vcelku shodují v tom, že draci byli vysoce inteligentní. Měli sice vlastní jazyk, avšak také dokázali hovořit i řečmi lidí či elfů.

Zápisky z Remanových honů obsahují líčení o dracích, kteří dokázali chrlit či plivat oheň. Nedávno byly objeveny záznamy, v nichž se psalo o dracích vydechujících oblaky ledových par. V ještě barvitějších příbězích vystupují draci, jež umí přivolávat bouřky, nebo dokonce zastavit čas - ty bychom však měli zavrhnout jako báje a pohádky. Ale i kdyby draci nedisponovali hrozivým dechem, pořád ještě mají neproniknutelné šupiny a skálopevné zuby a pařáty, které z nich dělají obávané nepřátele.

V otázce, kdy zemřel poslední drak, panuje zmatek. Zdá se totiž, že posledních několik draků zmizelo najednou ve stejnou chvíli. V jistých historkách se hovoří o tom, že je všechny sežral dračí král, aby nepadli za oběť lidem. Jiný příběh, už notně odvážný, dokonce spekuluje, že duše posledních draků do sebe vstřebal Tiber Septim, když se stal bohem. Ať už je příčina jakákoliv, draci jsou dnes pryč a žádný z nich nebyl spatřen po několik staletí. Zůstává nám po nich jen několik nálezů dračích kostí, které splynuly s kamenem v jeskyních či ve skalách. Dost na to, abychom o někdejší existenci draků nemohli pochybovat.